

Za očetov god.

(Prijazna sobica. Milka, deklica o dvanajstem letu, sedi pri risanji. Ivanek, nje dve leti mlajši bratec, išče nekaj med zvezki in knjigami. Na oknu stoji kletka in kanarec v njej prepeva na vse grlo.)

Ivanek. Mláci vendar užé enkrat, ali vsaj tako glasno ne poj, da bi človek skoraj oglušil. — Morda nema kaj jesti? Milka! ali mu si užé posula danes konopelj in mu premenila vodó? Gotovo, da tega še nijsi storila!

Milka. Oh, saj res ne! Čisto sem pozabila na ljubega kanarca.

Ivanek. Ti pa tudi na vse pozabiš, kadar si pri svojem risanji. A rad bi znal, kaj tičiš toliko časa pri tej podobici, vsaj si jo užé zdavnej izgotovila, a ti imaš vendar še vedno kaj popravljati — le glej, da nazadnje še tega, kar si naredila, ne pokvariš s svojim večnim popravljanjem.

Milka (kanarcu konopljinega semena sipajoč). Ti pa užé veš, kako je treba risati. Kaj ti moja risarija mar? Skrbi rajše za svoje reči, ki so v mnogo večjem neredu, nego li moje. Jaz užé vem, kako mi je risati. Nij dosti, da je le površna podoba izvršena, nego treba jo je do najmanjše pičice natančno izdelati; a ravno s tem je mnogo dela, posebno z nasénčanjem.

Ivanek. Pojdi, pojdi, kaj bi tako natančno delala, vsaj oče ne vedó, kako je treba risati, in tudi ne bodo poznali, ali je podoba natančna ali ne. Še bolj se jim bode podoba dopadla, ako narediš vse bolj jasno in razločno, ter ne narediš toliko sence, da se skoraj podoba ne vidi. Meni se to užé ne dopade.

Milka. Oče užé dobro poznajo in umejo, kako je treba risati. In če bi tudi ne poznali, vendar želim podobo natančno izdelati, ker le dobro izvršeno delo je nekaj vredno. — A kaj boš dal ti, Ivanek, očetu za god? Nič, kaj ne? To je najlepše. — Potlej bode lahko veseli, vidèč, da si tako len ter se niti njihovega godú ne spomniš. — Še jaz se jim skoraj ne upam podobe darovati, ako tudi ti nekaj ne napraviš. Očeta bi gotovo žalostilo, ko bi videli, da si samo jaz prizadevam napraviti jim majheno veselje, a ti ne storiš ničesar k temu. Nè, nè, to ne sme tako biti. Bolje je, da mislijo, da sem tudi jaz tako pozabljiva kakor si ti.

Ivanek. Ali res misliš, Milka, da sem tako brezskrben in pozabljiv. O nè! Glej, užé davno sem mislil, kaj bi napravil očetu za god, da bi jim bilo v veselje, a nič pravega si nijsem mogel izmisliti. Risati in pisati še ne znam tako lepó, kakor ti, da bi jim mogel kaj enacega podati. — Moje čačke in kljuke bi jim le malo dopadle. Sklenil sem toraj naučiti se na izust kako lepo pesenco iz berila, da bi jim jo znal prav gladko povedati. A to se mi je zdelo premalo. Tudi ne najdem v berilu nobene primerne pesence, v katerej bi bilo to povedano, kar od srca želim ljubemu očetu. Rad bi zložil sam tako pesenco, ako bi le znal. A ker tega ne znam, hočem to prav po svoje narediti. Užé sem prevdaryl, kako to naredim. Poslušaj me tedaj!

Pojutranjem je očetov god. Jaz na vse zgodaj vstanem, potlej se lepo umijem, snažno in čedno oblečem, opravi jutranjo molitev zase, za vse, posebno pa še za ljubega očeta, — in potlej lepo mirno čakam do zájutreka. Ko pridemo k zájutreku, pristopim k očetu in jim rečem:

„Ljubi moj oče! Danes je Vaš god, in jaz tega nissem pozabil. Ker nemam nobene stvarce, da bi Vam jo mogel podariti v znamenje svoje ljubezni do Vas, vzemite torej majheno vošilce, ki pride iz dobrega, še nepokvarjenega srcá. Ljubi Bog naj Vas ohrani zdravega še mnogo mnogo let, a meni naj podelí toliko močí, da bi bil vedno priden, in bi Vi bili vedno z menoj zadovoljni. To prisrčno željo hočem vsaki dan vpletati v svojo jutranjo in večerno molitev.“

Vidiš tako jim rečem in gotovo bodo zadovoljni z menoj; vsaj dobro vedó, da jim nemam kaj drugega dati, ker sem siromak! — Kaj porečeš zdaj ti, draga Milka? Je-li, da boš zdaj tudi ti dala očetu narisano podobico za god. — In glej, od tebe užé tudi lahko kaj takega pričakujejo, ker se užé daljé časa učiš, in si tudi starejša od mene.

Milka. Prav govoriš, Ivanek. — Res je takó.

Ivanek. Ali so pa znabiti oče užé videli, kaj jim pripravljaš?

Milka. Nè.

Ivanek. To je dobro, ako res še nič od tega ne vedó. Samo pázi se, da te pri delu ne zasačijo; ker mnogo bolj jih boče veselilo, če jih popolnoma iznenadiš s svojim delom. Kaj ne, da je res takó, Milka?

Mati (stopivši pri zadnjih besedah v sobo). Kaj pa užé spet imata tako skrivnega?

Milka (skoči k materi, oklene se jih okoli vratú in jim tiho zašepeta:) Mati! nikar ne povejte očetu ničesar poprej; rada bi jih hotela iznenádivi. Glejte, to-le podobico sem jim narisala za god. A prej ne smejo ničesar vedeti. So li užé domá? — Dajte, da skrijem!

Mati. Nič se ne boj, saj jih še nij domóv.

Milka. Kaj ne, da jim poprej ne boste nič povedali?

Mati. Nič, nič, le brez skrbi bodi! — Lepo je, da sta tako pridna, in skrbíta, kako bí dobremu očetu veselje naredíla. A še mnogo več veselja lahko delata svojim starišem s tem, ako ostaneta vedno bogaboječa, dobra in pridna.

Sv. P. 1274 r.

Neskrbna mladina.

Po polji zelenem
Mladina skakljá,
Glavice cveticam
Z nožico teptá.

Cvetice nedolžne
Po polji vené,
Ne méni za njé se
Mladostno srcé.

J. Š. K.